

Første Næstformand (C. F. Sørensen): Efter den indgaaende Forhandling, der er ført om det foreliggende Lovforslag, henstiller jeg, at man nu indskrænker sig til korte Bemærkninger.

Rytter: Jeg skal tage den højtærede Formands Udtalelse til Efterretning.

Det glæder mig, at den højtærede Justitsminister indrømmer, at man i Henhold til Loven af 2. Februar 1866 er berettiget til at faa Afskrifter. Den højtærede Justitsminister tilføjede, at jeg som tidligere Justitsminister godt vidste, at det er noget, der meget sjældent sker. Ja, det er rigtigt. Men den højtærede Justitsminister ved ogsaa, at det er, fordi man ikke kender Lovens Regler; det er jo mærkværdigvis først i de allerseneste Aar, at man overhovedet har opdaget Loven af 2. Februar 1866, men nu bliver den brugt mere og mere, og der er ingen Tvivl om, at hvis der bliver Strid om den Slags Spørgsmaal, skal den nok blive anvendt. Justitsministeren sagde, at det dog var lettere at lade Sagerne afgøre af Justitsministeren end at lade dem komme for en Domstol i alle Tilfælde. Den højtærede Justitsminister maa ikke glemme, at vi netop har været saa elskværdige at foreslaa, at Sagen skulde afgøres af Justitsministeren; kun i de Promille Tilfælde, hvor man ikke er tilfreds med Afgørelsen, skal den for Domstolene. I de allerfleste Tilfælde er Sagen altsaa afgjort af Justitsministeren.

Maa jeg saa endelig sige, hvad ogsaa den ærede Ordfører for det konservative Parti var inde paa, at Sagen afgøres ved Landsretten, men Afgørelsen kan appelleres til Højesteret; følgelig faar man ensartede Afgørelser, og jeg tror godt, man kan stille Højesteret op i alt Fald i samme Plan som Justitsministeriet og paa Grund af den Forundersøgelse, der finder Sted, maaske i et noget højere Plan.

Justitsministeren (Steinke): Selv om man nu maatte indrømme det sidste, som det ærede 13de tingvalgte Medlem (Rytter) hævdede: at Højesteret efterhaanden vilde faa samme praktiske Erfaring i og Kendskab til disse Sager som Justitsministeriet, der har dem til daglig — det ærede Medlem maa dog indrømme, at det er ikke sandsynligt, han mente jo, det kun var nogle Promille af Tilfældene, der vilde komme for Domstolene, de skulde da passere Landsretterne, hvis Afgørelser kan være ganske forskelligartede —, men selv om man vilde indrømme dette, maa man dog i hvert Fald være enig

med mig i, at det vilde blive meget sendrægtige Afgørelser af Spørgsmaal, der netop skal afgøres meget hurtigt.

Naar den ærede Ordfører for de Konservative vilde anbefale en Særdomstol i denne Anledning, maa jeg sige, at jeg har den mest afgjorte Uvilje mod Særdomstole, og derfor indfører jeg kun saadanne, hvor jeg anser det for absolut nødvendigt. I de Tilfælde, hvor jeg har været ude for dette, har jeg heller ikke mødt nogen almindelig Tilbøjelighed hos Oppositionspartierne til at udtale Beundring for den Idé, der i saa Fald har været undfanget. Jeg vil derfor vedvarende iagttage den hidtidige Tilbageholdenhed med Hensyn til at etablere Særdomstole, navnlig da i disse Forhold, hvor Retslægeraadet i Forbindelse med Justitsministeriet repræsenterer al den saglige Indsigt, som det ærede Medlem overhovedet maatte kunne fremskaffe ved Hjælp af en Særdomstol, nemlig Læger, Jurister og almindelige Mennesker — det sidste er undertegnede. (C. J. F. Sven: Er Ministeren ikke Jurist?). Jo, men jeg er tillige, maaske i Modsætning til det ærede Medlem, et almindeligt Menneske.

Til det ærede 13de tingvalgte Medlem maa jeg endelig sige, at det trøster mig ikke det allerfjerneste, at han siger, at Sagen skal jo afgøres af Justitsministeren, og det er kun i de Promille Tilfælde, hvor man ikke er tilfreds med Justitsministerens Afgørelse, at den skal for Domstolene. I de Tilfælde, det drejer sig om her, hvor der er Tale om sindssyge Personer, hvis Udskrivning nægtes, vil man i alle Tilfælde, ikke i Promille, heller ikke i Procent af Tilfældene, men i praktisk taget alle Tilfælde være utilfreds og derfor gaa saa langt, som man overhovedet kan komme. Derfor betyder denne Indrømmelse ikke det allerfjerneste i Praxis.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling

vedtoges uden Afstemning.

Første Næstformand (C. F. Sørensen): Dagsordenen er hermed udtømt.

Tingets næste Møde afholdes i Morgen Kl. 13³⁰ med følgende Dagsorden:

1) *Tredie Behandling af:*

Forslag til Lov om Udskydelse af Revisionen af Lov Nr. 74 af 31. Marts 1936 om Vitaminreklame.